

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka v právní věci

žalobkyně: **Purum s.r.o.**, IČO 624 14 402
se sídlem Národní 961/25, 110 00 Praha
zastoupená Mgr. Ing. Zdeňkem Strnadem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Těšnov 1163/5, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
odbor životního prostředí a zemědělství
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2019, č. j. KUKHK-11323/ZP/2019-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové č.j.: MMHK/017113/2019 ze dne 25. 2. 2019, kterým byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku dle § 179 odst. 1 písm. i) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále též jen „stavební zákon“), kterého se dopustila tím, že neprovedla údržbu vodního díla – kanalizace pro odtok z ČOV Purum do Labe v katastrálním území Březhrad, kterou nařídil vodoprávní úřad Krajského úřadu Královéhradeckého kraje svým rozhodnutím ze dne 9. 4. 2018, č. j. KUKHK-26040/ZP/2017-10. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo provedení údržby v celém úseku kanalizace; v případě negativního výsledku tlakových zkoušek měly být provedeny okamžité opravy poškozených úseků kanalizace nebo měl být proveden přechod na jiný způsob odvádění odpadních vod. Uložená opatření měla být provedena v termínu do 31. 5. 2018 a žalobkyně do stanoveného termínu uložena opatření neprovedla. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 30 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že na základě rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 9. 4. 2018, č. j. KUKHK-26040/ZP/2017-10 provedla údržbu v celém úseku kanalizace a doložila tlakovou zkoušku ve smyslu ČSN 75 6909 a ČSN EN 1610. Uložené nápravné opatření bylo provedeno a doloženo. Tlakové zkoušky sice prokázaly netěsnost kanalizace, nicméně z této skutečnosti není možné bez dalšího dovodit jakékoliv ohrožení životního prostředí. Správní orgán přitom žalobkyni pro případ negativního výsledku tlakových zkoušek uložil „provedení okamžité opravy nebo přechod na jiný způsob odvádění odpadních vod“, a to ve lhůtě pouhých 36 dní ode dne nabytí právní moci předmětného rozhodnutí. Žalobkyně je přitom vázána integrovaným povolením vydaným rovněž žalovaným, ve kterém je specifikována kanalizace a její souřadnice. Pokud by žalobkyně přešla na jiný způsob odvádění odpadních vod, bylo by to v rozporu s integrovaným povolením, které sám žalovaný vydal.
3. Vzhledem k výsledkům tlakových zkoušek bylo provedeno vyvložkování problematických úseků kanalizace, a proto má žalobkyně za to, že splnila i nápravná opatření. Žalobkyně má tak za to, že uložením rekonstrukce stávající kanalizace byly překročeny zákonné meze ustanovení § 139 odst. 1 stavebního zákona a k uložení takových opatření neměl žalovaný pravomoc. Žalovaný si musel být vědom, že k vybudování nové kanalizace je nutné zpracování projektové dokumentace a samozřejmě získání stavebního povolení.
4. Žalobkyně se dále dovolávala užití ust. § 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, tedy že za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Žalobkyně provedla nápravné opatření (vyvložkování) a rovněž vyrozuměla žalovaného, že připravuje stavbu nové kanalizace a podala žádost o vydání stavebního povolení. Ani jeden ze správních orgánů se však těmito argumenty nezabýval a nespecifikoval, jaké větší úsilí měla žalobkyně vynaložit. Žalobkyně odkázala na rozhodnutí Evropského soudního dvora ve věci C-

430/05 Emporias, Pikoulis proti Epitropi Kefalaiagoras ze dne 5. 7. 2007, o nepřiměřenosti správního trestání.

5. Žalovaný nepostupoval dle zásady proporcionality, nepřihlédl k předkládaným důkazům a ani řádně nezjistil skutkový stav – např. ve vztahu k žádosti o vydání stavebního povolení ke stavbě nové kanalizace.
6. Poslední námitka žalobkyně směřovala na aplikaci nesprávných právních norem. Polemizovala s tím, zda jde v daném případě o kanalizaci pro veřejnou potřebu, na níž se vztahuje zákon o vodovodech a kanalizacích. Žalobkyně uváděla, že jde o kanalizaci, kterou je odváděna vyčištěná odpadní voda z ČOV Purum-Březhrad; na tuto kanalizaci není napojen žádný odběratel; kanalizace je výhradně součástí systému průmyslového areálu společnosti Euroice. Správní orgány bez dalšího považovaly tuto kanalizaci za kanalizaci pro veřejnou potřebu. I pokud by tomu tak bylo, kanalizace byla vybudována v 80. letech minulého století a zákon o vodovodech a kanalizacích nabyl účinnosti dne 1. 1. 2002. Ani tento zákon, ani prováděcí vyhláška přitom neobsahují žádná přechodná ustanovení, podle kterých by měly být dříve postavené kanalizace a jejich stav uvedeny do souladu s požadavky tohoto zákona nebo prováděcí vyhlášky. Ustanovení § 19 odst. 5 prováděcí vyhlášky směřuje svůj požadavek na vodotěsnost kanalizací k nově navrhovaným a prováděným kanalizacím, nikoliv vůči kanalizacím starým téměř 50 let. Odůvodňovat tímto způsobem požadavek na faktickou rekonstrukci, případně nahrazení stávající kanalizace, je zcela absurdní. Žalobkyně zdůraznila, že stávající stav kanalizace neohrožuje životní prostředí.
7. Závěrem navrhl žalobkyně napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání, případně upustit od sankce či sankci snížit.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že nesouhlasí s tím, že žalobkyně provedla údržbu v celém úseku kanalizace a doložila krajskému úřadu aktuální stav kanalizace tlakovou zkouškou. Žalobkyně vyvložkovala pouze část kanalizace a výsledky tlakových zkoušek nepředložila. Žalobkyně pouze žalovaného informovala, že tlakové zkoušky prokázaly únik z kanalizace; z toho bylo jednoznačně zřejmé, že uložené opatření nebylo splněno.
9. Pokud jde o lhůtu k provedení nápravných opatření, tyto byly žalobkyni avizovány již oznámením ze dne 8. 3. 2018. Ze strany žalobkyně nebyla ani k nařízením ani k termínu uplatněna žádná připomínka či námitka. Následně bylo dne 9. 4. 2018 vydáno rozhodnutí, které marným uplynutím k podání odvolání nabylo právní moci dne 25. 4. 2018. Žalobkyně požádala dopisem ze dne 15. 5. 2018 o prodloužení termínu pro nápravná opatření z důvodu, že tlakové zkoušky prokázaly únik z kanalizace a že není v jejích silách opravit celý úsek kanalizace ve stanoveném termínu. Tato žádost byla krajským úřadem zamítnuta; rozhodnutí bylo potvrzeno i odvolacím orgánem (Ministerstvem zemědělství).
10. Skutečnost, zda se jedná o veřejnou kanalizaci, zkoumal krajský úřad již v řízení o vydání povolení k provozování kanalizace a čistírny odpadních vod v Březhradě. Pokud by dospěl k závěru, že nejsou splněny veškeré předpoklady dané zákonem o vodovodech a kanalizacích, povolení k provozování by nebylo uděleno. Vzhledem k tomu, že sama žalobkyně o toto povolení požádala (a toto bylo následně vydáno), nebylo důvodu se

otázkou dopadu zákona o vodovodech a kanalizacích na ČOV Březhrad v řízení o uložení sankce již zabývat.

11. Žalovaný k požadavku na vodotěsnost kanalizačních stok uvedl, že již před účinností vyhlášky č. 428/2001 Sb., byla vodotěsnost řešena technickými normami. Příkladem je ČSN 73 67 14 Stokové sítě a kanalizační přípojky z 2. 11. 1981 nebo následující ČSN 75 6101 ze srpna 1995. Obě tyto normy obsahovaly požadavky na těsnost trub a spojů. Závaznost norem v konkrétní době byla dána zákonem č. 96/1964 Sb., o technické normalizaci a navazujícím zákonem č. 142/1991 Sb., o československých technických normách.
12. Svou povahou je přestupek dle § 179 odst. 1 písm. i) stavebního zákona deliktem ohrožujícím a v tomto konkrétním případě nabyl formy trvajícího přestupku. Úvahy o tom, že žalobkyně nikdy nepoškodila životní prostředí a nebylo prokázáno ohrožení, nemohou obstát. Závadný stav kanalizace byl prokázán již prvním rozhodnutím o uložených opatřeních. Jde o ohrožení výkonu vlastnického práva, které má podobu objektivní povinnosti vlastníka udržovat kanalizaci jako vodotěsnou konstrukci. Případná propustnost představuje ohrožení zájmu společnosti bez ohledu na to, zda reálně k poruše na životním prostředí dojde, či nikoliv.
13. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). O věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť byly splněny podmínky ust. § 51 s.ř.s.
15. Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 9. 4. 2018, č. j. KUKHK-26040/ZP/2017-10 bylo žalobkyni uloženo provedení nápravných opatření, konkrétně udržovacích prací na vodním díle „Kanalizace – odtok z ČOV Purum do Labe“ v souladu s § 139 odst. 1 stavebního zákona a v souladu s § 59 odst. 1 písm. b) vodního zákona. Rozsah opatření byl stanoven pod bodem 1. provedení údržby v celém úseku kanalizace a současně doložení aktuálního stavu kanalizace tlakovou zkouškou ve smyslu ČSN 75 6909 a ČSN EN 1610, pod bodem 2. v případě negativního výsledku tlakových zkoušek provedení okamžité opravy poškozených úseků kanalizace nebo přechod na jiný způsob odvádění odpadních vod, pod bodem 3. byl stanoven termín provedení opatření předchozích dvou bodů do konce května 2018. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 4. 2018.
16. Dne 15. 5. 2018 podala žalobkyně žádost o prodloužení termínu s tím, že tlakové zkoušky prokázaly únik z předmětné kanalizace. Tato žádost byla rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 5. 6. 2018, č. j. KUKHK-26040/ZP/2017-11 zamítnuta, neboť formou protokolu o kontrole bylo provedení tlakových zkoušek žalobkyni uloženo již dne 11. 1. 2018. Žalobkyně tlakové zkoušky od tohoto dne začala realizovat, nicméně krajskému úřadu výsledky nepředložila. Vlastník je tedy zpraven již minimálně od 11. 1. 2018 o výsledcích tlakových zkoušek. Krajský úřad rovněž konstatoval, že vlastník vodního díla nepředložil ani žádost o případné povolení jiného způsobu odvádění odpadních vod. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty nabylo právní moci dne 1. 8. 2018.

17. Dne 17. 8. 2018 podal Krajský úřad Královéhradeckého kraje podnět Magistrátu města Hradec Králové k zahájení řízení ve věci udělení pokuty za přestupek dle § 179 odst. 1 písm. i) stavebního zákona. V dalším sdělení ze dne 24. 9. 2018 je pak upřesněno, že z výsledků ústního jednání a sdělení vlastníka vodního díla vyplývá, že nařízení opatření nebyla ke dni 20. 9. 2018 provedena. Vlastník vodního díla do protokolu sdělil, že opatření byla provedena pouze částečně, a to s ohledem na plánovanou variantu jiného odvádění odpadních vod.
18. Žalobkyně při doložení podkladů dne 26. 10. 2018 v přípisu uvedla, že tlakové zkoušky byly provedeny a výsledky předloženy krajskému úřadu. Dále uvedla, že již zadala realizaci projektové dokumentace k přípravě možného jiného vedení kanalizace.
19. Dne 8. 11. 2018 bylo zahájeno řízení ve věci udělení pokuty. Ve správním spise je dále založen protokol ze dne 21. 4. 2016 o místním ohledání, hydrogeologické posouzení zranitelnosti podzemní vody Březhrad-Salma ČOV z února 2014. Dále rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 11. 2. 2019 o zamítnutí odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 22. 11. 2018, jímž nebyl udělen souhlas se změnou integrovaného povolení.
20. Dne 25. 2. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o uznání viny za přestupek a udělení pokuty ve výši 30 000 Kč, kteréžto následně potvrdil žalovaný v záhlaví citovaným rozhodnutím.
21. Dle § 179 odst. 1 písm. i) stavebního zákona se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba jako vlastník stavby dopustí přestupku tím, že neprovede nařízenou údržbu stavby nebo ji provede v rozporu s rozhodnutím podle § 139.
22. Dle § 139 stavebního zákona není-li stavba řádně udržována, může stavební úřad vlastníku stavby nařídit zjednání nápravy. Náklady udržovacích prací nese vlastník stavby. Nájemci bytů a nebytových prostor jsou povinni umožnit provedení nařízených udržovacích prací. U stavby určené k užívání veřejností může stavební úřad nařídit jejímu vlastníku, aby mu předložil časový a věcný plán udržovacích prací na jednotlivých částech stavby a na technologickém či jiném zařízení.
23. Krajský soud na úvod předesílá, že rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 9. 4. 2018, č. j. KUKHK-26040/ZP/2017-10 není v tomto řízení oprávněn přezkoumávat; toto rozhodnutí má charakter nařízení zjednání nápravy dle § 139 stavebního zákona dle výše citovaného ustanovení. Námitky žalobkyně stran neoprávněně nařízených opatření směřují proti tomuto rozhodnutí a žalobkyně je měla uplatňovat ve správním řízení k tomu určeném. Nyní krajský soud může posoudit pouze napadené rozhodnutí, tedy to, zda byly splněny podmínky pro jeho vydání, popř. zda se správní orgán držel v limitech správního uvážení, pokud jde o udělenou sankci.
24. Žalobkyni bylo předně uloženo pod bodem 1. provedení údržby v celém úseku kanalizace a současně doložení aktuálního stavu kanalizace tlakovou zkouškou, a to do konce května 2018. Ze správního spisu je patrné, že žalobkyně výsledky tlakových zkoušek do konce května 2018 správnímu orgánu nepředložila, přestože jej v žádosti o prodloužení lhůty informovala, že tyto tlakové zkoušky zjistily únik z kanalizace. Ve výše citovaném rozhodnutí bylo pod bodem 2. pro případ negativních tlakových zkoušek uloženo provedení okamžité opravy poškozených úseků kanalizace nebo přechod na jiný způsob odvádění dopravních vod. Žalobkyně sama uvedla, že provedla

vyvložkování pouze některých úseků, přičemž nelze určit, že byly opraveny poškozené úseky, které při tlakových zkouškách způsobily jejich negativní výsledky. V určené lhůtě žalobkyně ani na jiný způsob kanalizace nepřešla, pouze informovala, že nechala zpracovat projektovou dokumentaci. Přestože lze dát žalobkyni za pravdu, že lhůta cca dvou měsíců je velice krátká na zpracování nových dokumentů a povolení, nelze odhlédnout od obsahu správního spisu, ze kterého je zřejmé, že stav kanalizace byl předmětem zkoumání minimálně od havárie v dubnu 2016. Pro žalobkyni se tak nejednalo o neočekávanou skutečnost, ale pouze o apel na dodržování jejích povinností plynoucích z vodního zákona (udržovat vodní dílo v řádném stavu).

25. Krajský soud v dané věci neshledal podmínky pro užití ust. § 21 přestupkového zákona, jak se dovolávala žalobkyně. Důkazní břemeno ohledně prokázání toho, zda právnická osoba, které je vytýkáno spáchání přestupku, vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila, tak nese sama právnická osoba, a nikoliv správní orgán (podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2014, č.j. 9 A 39/2011-44, [3168/2015 Sb. NSS]). Správní orgán proto není povinen z vlastní iniciativy vyhledávat důvody, pro které by bylo možné shledat zánik odpovědnosti právnické osoby za přestupek (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 159/2015-27 ze dne 31. července 2015). Aby bylo možné uplatnit liberační důvod právnické osoby, musí se ve vztahu ke každému konkrétně posuzovanému případu jednat o vynaložené úsilí maximálně možné, které je právnická osoba objektivně schopna vynaložit (zákon používá kritérium „veškeré úsilí, které bylo možno požadovat“, a nikoliv např. „spravedlivě požadovat“, „požadovat s ohledem na poměry“ a podobně). Tak tomu v právě projednávaném případě nebylo, neboť např. o územní rozhodnutí na nové vedení kanalizace bylo požádáno nejdříve v září 2018 (podle protokolu o plnění opatření – str. 8 napadeného rozhodnutí). Žalobkyně neprovedla údržbu v celém rozsahu, ale došlo pouze k vyvložkování částí kanalizace; výsledky tlakových zkoušek nepředložila, přestože se na ně odvolávala v žádosti o prodloužení lhůty. Lze proto uzavřít, že objektivně nebylo vynaloženo maximální úsilí ze strany žalobkyně tak, aby bylo možné konstatovat, že není odpovědná za přestupek. Odkaz žalobkyně na rozsudek Evropského soudního dvora je v tomto případě nepřiléhavý, neboť šlo o oprávnění vnitrostátního zákonodárce na poli cenných papírů a sankcí zákonodárcem připouštěných za určitá provinění.
26. Pokud jde o námitku stran zásady proporcionality, nepřihlídnutí k důkazům a nezjištění skutkového stavu, ani tuto krajský soud neshledal oprávněnou. Naplňování vyšetřovací zásady nemůže suplovat procesní aktivitu účastníka; správní orgán vycházel z důkazů, které shromáždil a s nimiž účastníka řízení seznámil a nijak jej ani neomezil v jeho právu se kdykoliv k probíhajícímu řízení či k obsahu důkazů v něm provedených vyjádřit nebo navrhnout další. Shromažďování podkladů rozhodnutí, včetně důkazních prostředků, nemůže být bezbřehou činností, při níž by správní orgán neomezeně vyhledával další a další poznatky; má-li za to, že podklady jsou dostačující, shromažďování podkladů ukončí a ve věci rozhodne. Dle náhledu soudu správní orgány zásadu vyšetřovací neporušily. Ve smyslu této zásady mají být v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjištěny všechny rozhodné okolnosti, tedy i ty, které svědčí ve prospěch účastníka. Tato zásada ve své podstatě zajišťuje, že správními orgány bude skutkový stav zjištěn tak, aby o něm nevznikly důvodné pochybnosti. V projednávaném případě této povinnosti správní orgány dostály. Bylo pouze na žalobkyni, aby správním orgánům poskytla takové podklady a důkazy, z nichž by bylo možné uzavřít, že rozhodnutí o uložení nápravných opatření bylo splněno. Žalobkyně do konce května

2018 zaslala správnímu orgánu pouze žádost o prodloužení lhůty. Správním orgánům v dalším řízení proto nevznikly žádné důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Zásada vyšetřovací nezburcuje účastníka řízení povinnosti uvést tvrzení na svoji obranu, včetně důkazů, které by mohly toto tvrzení prokazovat.

27. Poslední námitka žalobkyně směřovala na aplikaci nesprávných právních norem. Žalobkyně zpochybňovala, že předmětná kanalizace je kanalizací pro veřejnou potřebu, na níž se vztahuje zákon o vodovodech a kanalizacích. K tomu lze pouze stručně uvést, že tato námitka se netýká konkrétně rozhodnutí o udělení pokuty, neboť to samo o sobě již postihuje žalobkyni za nedodržení rozhodnutí o uložení nápravných opatření. Pokud proto žalobkyně nesouhlasila s oprávněním správních orgánů určovat nápravná opatření, měla a mohla být procesně aktivní v předcházejícím řízení. Žalobkyně však žádné kroky zpochybňující pravomoc správních úřadů nečinila. Krajský soud se ztotožňuje též s vyjádřením žalovaného - skutečnost, zda se jedná o veřejnou kanalizaci, zkoumal krajský úřad již v řízení o vydání povolení k provozování kanalizace a čistírný odpadních vod v Březhradě. Pokud by dospěl k závěru, že nejsou splněny veškeré předpoklady dané zákonem o vodovodech a kanalizacích, povolení k provozování by nebylo uděleno. Stejně tak polemika žalobkyně o ust. § 19 odst. 5 prováděcí vyhlášky (a tudíž zpochybnění jejích povinností udržovat kanalizaci vodotěsnou) měla místo již v původním správním řízení. Napadené rozhodnutí, potažmo rozhodnutí správního orgánu I. stupně, totiž nesankcionuje žalobkyni za nedodržení ustanovení této vyhlášky, ale za neprovedení nařízené údržby stavby. K dřívější zákonné úpravě vodotěsnosti lze pak rovněž odkázat na vyjádření žalovaného (normy ČSN).
28. Krajský soud neshledal žádnou ze žalobních námitek oprávněnou, závěrem posoudil návrh žalobkyně na moderaci sankce. Podle § 179 odst. 5 písm. a) stavebního zákona může být za daný přestupek uložena sankce ve výši až 500 000 Kč. Jak poukázal žalovaný v napadeném rozhodnutí, aktiva žalobkyně se pohybují v řádech stovek milionů korun. Pokutu proto žalovaný, stejně tak ani krajský soud, neshledal nepřiměřenou ani likvidační, a to s ohledem na závažnost přestupkového jednání, dobu trvání ohrožujícího deliktu, likviditu žalobkyně. Ostatně ani žalobkyně v žalobě neuvedla, z jakých důvodů považuje uloženou pokutu za nepřiměřenou či nezákonnou. Správní orgán uložil pokutu na spodní hranici zákonné sazby, neodchýlil se z mezí správního uvážení.
29. Krajský soud uzavírá, že žádné z uvedených námitek žalobkyně tedy přisvědčit nemohl.

V. Závěr a náklady řízení

30. S ohledem na shora uvedené pak krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 17. září 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu